

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený dle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, rozhodl ve složení: předseda JUDr. Karel Podolka a soudci JUDr. Michal Mazanec, JUDr. Marie Žišková, JUDr. Petr Příhoda, JUDr. Roman Fiala a JUDr. Pavel Pavlík, o návrhu senátu **7 Ca Městského soudu v Praze** na rozhodnutí sporu o pravomoc mezi ním a **Obvodním soudem pro Prahu 3** a **senátem 24 Co Městského soudu v Praze**, za účasti žalobkyně **Telefónica O2 Czech Republic, a. s.**, se sídlem v Praze 3, Olašanská 55/5, IČ: 60193336, zastoupené JUDr. Karlem Muzikářem, advokátem se sídlem v Praze 1, Křižovnické nám. 1/193, a žalovaného **Českého telekomunikačního úřadu**, se sídlem v Praze 9, Sokolovská 219, za další účasti **T-Mobile Czech Republic a. s.**, se sídlem v Praze 4, Tomíčkova 2144/1, o zaplacení cen za propojení, ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 7 Ca 140/2007,

t a k t o :

- I. **Příslušný** vydat rozhodnutí ve věci žaloby proti rozhodnutí předsedy Českého telekomunikačního úřadu ze dne 22. prosince 2003, čj. 27865/2003-603/IV., o zaplacení cen za propojení veřejných telekomunikačních sítí, **je soud** ve správním soudnictví.
- II. Návrh na vyslovení nicotnosti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. května 2007, čj. 7 Ca 140/2007 - 73, pokud jím byl podané žalobě přiznán odkladný účinek (výrok I.) **se zamítá**.

O d ů v o d n ě n í :

Podáním doručeným zvláštnímu senátu dne 9. 7. 2007 navrhl senát 7 Ca Městského soudu v Praze rozhodující ve věcech správního soudnictví (dále jen „správní senát“), aby zvláštní senát rozhodl o kompetenčním sporu ve smyslu § 1 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb., který vznikl mezi ním, senátem 24 Co Městského soudu v Praze, rozhodujícím v občanském soudním řízení (dále jen „civilní senát“) a Obvodním soudem pro Prahu 3, ve věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 7 Ca 140/2007.

Ze spisu vyplanuly tyto pro rozhodnutí významné skutečnosti:

Český telekomunikační úřad, odbor pro oblast Praha, rozhodnutím ze dne 27. 8. 2003, čj. 024956/2002-631/Dvo/H3, vyhověl návrhu společnosti T-Mobile Czech Republic a. s. a rozhodl o povinnosti společnosti ČESKÝ TELECOM, a. s. zaplatit ceny za propojení telekomunikačních sítí obou účastníků za období od 1. 1. 2001 do 26. 11. 2001 v celkové výši

898 602 196,19 Kč s úrokem z prodlení ve výši 0,05 % z dlužné částky za každý den prodlení, vše od patnácti dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

Rozhodnutí odůvodnil tím, že v souladu se závěry k tomu účelu provedené cenové kontroly návrhovatelem uplatněná cena nebyla shledána diskriminační, jednotná cena za propojení pro terminaci hovorů do veřejné mobilní telekomunikační sítě byla 6,50 Kč/min. a 6,45 Kč/min. v r. 2001, což byla v té době cena obvyklá. Cena za propojení za hovory na službu „zelená linka ČESKÉHO TELECOMU“ pro originaci hovoru v síti společnosti T-Mobile Czech Republic a. s. byla účastníky dohodnuta ve výši 1,905 Kč/min. Vzhledem k tomu stanovil označený správní orgán povinnost zaplatit ceny za propojení v návrhovatelem uváděné výši.

K odvolání společnosti ČESKÝ TELECOM, a. s. rozhodl předseda Českého telekomunikačního úřadu v rozhodnutí ze dne 22. 12. 2003, čj. 24865/2003-603/IV., tak, že výrok napadeného rozhodnutí se doplňuje tím, že v části návrhu týkající se vydání předběžného opatření v dané věci se správní řízení podle § 30 správního řádu zastavuje (výrok I.), a jinak odvolání zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil (výrok II.).

V odůvodnění rozhodnutí zdůraznil, že účastníci neměli pro sporné období uzavřenu výslovnou písemnou dohodu a ceně za propojení podle zákona o telekomunikacích, ať samostatnou nebo jako součást smlouvy o propojení. Pro toto období nebylo vydáno cenové rozhodnutí, jež by maximální cenu za propojení sítě určovalo. Není přitom sporu o objem služeb propojení, vzájemný provoz byl pro celé sporné období vždy následně odsouhlasen. Podstatou sporu je cena za minutu propojení z pevné do mobilní sítě a stanovení povinnosti tuto cenu zaplatit.

Podle § 78 odst. 5 zákona o telekomunikacích „o sporech v oblasti cen za propojení rozhoduje Úřad podle zvláštního právního předpisu“, jímž je zákon č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů. Vzhledem k tomu, že není konkretizováno ustanovení zákona o cenách, kterým se má rozhodnutí sporu řídit, je nutno posuzovat sporné skutečnosti z hlediska všech relevantních ustanovení zákona o cenách. Nástrojem k těmto zjištěním, která jsou podstatná pro předmětný spor, je podle zákona o cenách cenová kontrola, jíž provádí cenový kontrolní orgán. Tím je ve smyslu § 2b zák. č. 265/1991 Sb., o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen, ve znění pozdějších předpisů, i Český telekomunikační úřad, který podle odst. 2 písm. a) citovaného ustanovení vykonává působnost při uplatňování, regulaci a kontrole cen telekomunikačních služeb, což je vyjádřeno i v § 95 bod 7 písm. a) zák. o telekomunikacích. Organizačním řádem Českého telekomunikačního úřadu je pak tato kompetence svěřena odboru ekonomické regulace.

Z toho plyne, že postup správního orgánu prvního stupně, jenž o provedení cenové kontroly u společnosti T-Mobile Czech Republic a. s. požádal uvedený odbor ekonomické regulace s tím, že výsledky kontroly mají určující význam pro rozhodnutí v předmětném správním řízení, byl v souladu se zákonem o telekomunikacích i správním řádem. Přitom v zákoně o cenách i v zákoně o telekomunikacích jsou ustanoveny stejné principy pro tvorbu cen (pro vydávání cenových rozhodnutí), jimiž jsou oprávněné náklady na přiměřený zisk (§ 2 odst. 3 zák. o cenách a § 78 odst. 2 zák. o telekomunikacích), s tím, že je s nimi spojen zákaz zneužití hospodářského postavení či diskriminace stran.

Závěry provedené cenové kontroly, opřené o kontrolní zjištění, stanoví, že postup společnosti T-Mobile Czech Republic a. s. při stanovování cen za propojení pro sporné období

je v souladu se zákonem o cenách. Na základě těchto zjištění pak správní orgán v souladu s § 78 odst. 5 zák. o telekomunikacích rozhodl spor o povinnosti zaplatit cenu za propojení, neboť jeho podstatou je právě to, zda cena za propojení mezi sítěmi účastníků řízení v uvedeném období je navrhovatelem stanovena v souladu se zákonem o cenách, a tím i se zákonem o telekomunikacích. Správní orgán se ve svém rozhodnutí dostatečně a správně vypořádal s otázkou, zda cena za propojení v období leden až listopad 2001 byla stanovena v souladu se zákonem o cenách a zákonem o telekomunikacích tak, že ji určil jako oprávněnou a vycházel z ní při stanovení povinnosti zaplatit požadované ceny za propojení.

Proti tomuto rozhodnutí podala společnost ČESKÝ TELECOM a. s. (nyní Telefónica O2 Czech Republic, a. s.) žalobu k Obvodnímu soudu pro Prahu 3, jíž se domáhala nahrazení výroku správního orgánu podle části páté o. s. ř. ve znění účinném po 1. 1. 2003.

Obvodní soud pro Prahu 3 usnesením ze dne 18. 10. 2006, čj. 11 C 10/2004 - 288, řízení zastavil a rozhodl o náhradě nákladů řízení, neboť dospěl k závěru, že k projednání věci není věcně příslušný.

Vyšel přitom především z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2003, sp. zn. 3 As 48/2004, v němž se mj. uvádí:

„Skutečnost, že rozhodnutí žalovaného vydané podle § 40 odst. 2 zákona o telekomunikacích nahrazuje určité ustanovení smlouvy, tedy institutu typického pro soukromé právo, není totiž v dané věci stěžejní. Tvrzení, že se následky vrchnostenského zásahu projeví v soukromoprávních vztazích a pouze proto má věc projednat obecný soud, je pro rozlišení soukromoprávní a veřejnoprávní povahy rozhodnutí správního orgánu zavádějící a dobře vyvratitelné právním argumentem *reductio ad absurdum*. Většina rozhodnutí správního orgánu více či méně zasahuje do nějakého soukromoprávního vztahu. Např. uložením pokuty za přestupek vzniká přestupci povinnost uhradit pokutu, což nepochybně zasáhne do jeho majetkové sféry, a tedy do jeho vlastnického práva, jež je stěžejním institutem soukromého práva; absurdní by však bylo v této situaci tvrdit, že o žalobě proti takovému rozhodnutí má rozhodovat obecný soud podle části páté o. s. ř. a nikoliv soud rozhodující ve správním soudnictví. Na věc lze rovněž pohlédnout z toho pohledu, zda smlouva o propojení telekomunikačních sítí je smlouvou ve smyslu soukromoprávním. V řízení podle § 40 odst. 2 zákona o telekomunikacích nahradí žalovaný svým rozhodnutím nedostatek vůle smluvních stran ohledně uzavření dodatku ke smlouvě o propojení. Tím žalovaný (*jímž je míněn Český telekomunikační úřad*) omezí smluvní volnost stran rozhodnutím, jež je aktem z oblasti veřejné správy; již v procesu uzavírání smlouvy má i jiná významná oprávnění omezující vůli smluvních stran. Takový způsob zásahů správního orgánu do procesu uzavírání smluv či jejich dodatků není typický pro smlouvy soukromoprávní, neboť způsob ingerencí žalovaného do celého procesu uzavírání smluv podle zákona o telekomunikacích by byl v rovině soukromého práva jen stěží myslitelný. Rozhodnutí žalovaného v dané věci bylo aktem vrchnostenským, želovaný a účastníci neměli v řízení rovné postavení. Předmětem dodatku ke Smlouvě o propojení napadeného žalobou a nyní kasační stížností bylo poskytnutí služby Vyhledání NP za úplatu podle dříve stanoveného cenového rozhodnutí č. 01/PROP/2003; takové cenové rozhodnutí je podle usnesení zvláštního senátu pro rozhodování některých kompetenčních sporů ze dne 9. 7. 2004, čj. Konf 92/2003 - 18, veřejnoprávní regulací v oblasti cen a rozhodnutí o žalobě proti němu tedy náleží soudu ve správním soudnictví. Předmětem žaloby v souzené věci je pak mj. nesprávná aplikace cenového rozhodnutí, i proto nelze přisvědčit názoru, že se jedná o rozhodnutí v oblasti soukromého práva. Věc lze uzavřít tak, že ve správním soudnictví žalobou napadené rozhodnutí žalovaného vykazovalo převahu aspektů veřejnoprávních nežli soukromoprávních, a proto je k projednání a rozhodnutí věci dána pravomoc soudů rozhodujících ve správním soudnictví.“

Obvodní soud při posouzení své věcné příslušnosti vycházel z výše citované argumentace Nejvyššího správního soudu a uzavřel, že k projednání této věci není soudem věcně příslušným. V dané věci je vztah mezi účastníky založen smlouvou o propojení, uzavřenou dne 19. 12. 1997. Jak vyplývá ze zákona č. 151/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, již při procesu uzavírání takovéto smlouvy je vůle stran velmi významně omezována zákonnými ustanoveními (např. v ust. § 38 zákona o telekomunikacích je přímo stanovena povinnost provozovatelům veřejných telekomunikačních sítí uzavřít smlouvu o propojení s jiným provozovatelem veřejné telekomunikační sítě, a již tím je smluvní volnost těchto provozovatelů významně omezována) a rovněž správní orgán má při procesu uzavírání takovéto smlouvy významná oprávnění omezující vůli stran. Dále je třeba poukázat na to, že cena účtovaná za propojení telekomunikačních sítí podléhá veřejnoprávní regulaci v oblasti cen, neboť podle ust. § 78 odst. 2, 4 a 5 zákona o telekomunikacích v případě, nedohodnou-li se smluvní strany o ceně za propojení, použijí způsob výpočtu cen stanovený Úřadem. Úřad stanoví způsob výpočtu cen za propojení cenovým rozhodnutím. O sporech v oblasti cen za propojení rozhoduje Úřad podle zvláštního právního předpisu. V daném případě tedy s ohledem na to, že pro sporné období nebylo vůbec vydáno cenové rozhodnutí, ze kterého by vyplýval způsob výpočtu cen za propojení, je předmětem žaloby mimo jiné posouzení správnosti postupu Českého telekomunikačního úřadu při výpočtu cen za propojení pro sporné období, jinými slovy posouzení kritérií, z jakých by Český telekomunikační úřad vycházel v daném období při vydání cenového rozhodnutí. Je zcela zřejmé, že tato otázka je veřejnoprávní povahy, neboť cenové rozhodnutí by bylo rozhodnutím obecné regulace způsobu výpočtu cen za propojení, tedy rozhodnutím veřejnoprávním. S ohledem na vše shora uvedené je zřejmé, že žalobou napadené rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu vykazuje převahu aspektů veřejnoprávních než soukromoprávních, a proto je k projednání a rozhodnutí věci dána věcná příslušnost soudů rozhodujících ve správním soudnictví.

K odvolání obou účastníků Městský soud v Praze usnesením ze dne 10. 4. 2007, čj. 24 Co 441/2006 - 318, usnesení soudu prvního stupně ve výroku o zastavení řízení potvrdil, a rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů.

V odůvodnění uvedl, že zastává stejný názor jako soud I. stupně, že v daném případě jde o přezkoumání rozhodnutí správního orgánu v oblasti veřejné správy, které ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 soudního řádu správního od 1. 1. 2003 přezkoumávají soudy ve správním soudnictví.

Podle ustálené judikatury je třeba za veřejné právo považovat tu oblast práva, v níž jsou vztahy založeny na nerovnosti zúčastněných subjektů, zatímco k soukromému právu patří vztahy založené na rovnosti. Veřejná moc je taková, která autoritativně rozhoduje o právech a povinnostech subjektů. Subjekt, o jehož právech a povinnostech rozhoduje orgán veřejné moci, není v rovném postavení s tímto orgánem, a obsah rozhodnutí orgánu není dán na vůli subjektům.

I když účastníci tohoto řízení uzavřeli písemnou smlouvu o propojení sítí za účinnosti dříve platné právní úpravy (zákona č. 110/64 Sb.), je třeba ji posuzovat podle zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích s účinností od 1. 7. 2000, a to s přihlédnutím k přechodnému ustanovení § 107 odst. 1 č. 151/2000 Sb. Z ustanovení § 38 odst. 1 cit. zákona vyplývala povinnost uzavřít takovou písemnou smlouvu a podle písm. b) cit. zákonného ustanovení byli účastníci smlouvy o propojení sítí povinni nejpozději do 10 dnů ode dne uzavření smlouvy předat telekomunikačnímu úřadu znění smlouvy včetně příloh, a stejně tak museli postupovat v případě změn smlouvy. Pokud provozovatelé veřejných telekomunikačních sítí

odmítli návrh na uzavření smlouvy o propojení sítí, museli nejpozději do patnácti dnů od obdržení návrhu smlouvy o propojení písemně požádat telekomunikační úřad o souhlas s odmítnutím návrhu smlouvy o propojení a uvést důvody odmítnutí návrhu smlouvy (§ 38 odst. 4 cit. zákona). Telekomunikační úřad mohl také rozhodovat o provedení změn smlouvy z důvodů uvedených v telekomunikačním zákoně (§ 39 odst. 3 cit. zák.). Plnění smluv o propojení podléhalo výkonu státní inspekce (§ 39 odst. 4 zákona o telekomunikacích). Podle § 40 odst. 2 zákona o telekomunikacích telekomunikační úřad rozhodl o propojení sítí nebo přístupu k síti, nedošlo-li ve stanovené lhůtě k uzavření smlouvy. Podle § 40 odst. 4 zákona o telekomunikacích spory smluvních stran vzniklé po uzavření smlouvy rozhodoval telekomunikační úřad do 6 měsíců od doručení podnětu jednou ze smluvních stran. Oznámení o rozhodnutí zveřejňoval úřad v Telekomunikačním věstníku.

Z citovaných ustanovení telekomunikačního zákona vyplývalo, že zákon stanovil povinnost uzavřít předmětnou smlouvu o propojení sítí a že telekomunikační úřad mohl do této smlouvy za určitých podmínek zasahovat, zúčastňovat se jednání o obsahu smlouvy, příp. sám rozhodovat o propojení sítí, když ve stanovené lhůtě nedošlo k uzavření smlouvy. Spory mezi smluvními stranami telekomunikační úřad řešil na základě podnětu účastníka smlouvy, tj. nikoliv na základě návrhu účastníka smlouvy. Takový podnět bylo třeba chápat jako pouhé upozornění, že smlouva byla porušována. Rozhodně nebylo možné dovozovat, že telekomunikační úřad byl jako správní orgán vázán požadavkem uvedeným v podnětu. Také je nezbytné znovu zdůraznit, že smlouvy o propojení podléhaly výkonu státní inspekce. Není tedy pochyb o tom, že smlouvy o propojení byly sice soukromoprávními smluvními ujednáními a byly uzavírány subjekty soukromého práva, avšak Český telekomunikační úřad v důsledku zvýšeného veřejného zájmu na telekomunikačních službách i na rozvoji trhu telekomunikací v rámci svých kompetencí zasahoval do těchto soukromoprávních vztahů. Již jen z posledně uvedeného vyplývá veřejnoprávní charakter posuzovaného právního vztahu, do kterého byl správní orgán oprávněn významně zasahovat způsoby stanovenými v zákoně.

Správní orgán tedy značně omezoval smluvní volnost stran ve vztahu ke smlouvám o propojení veřejných telekomunikačních sítí. Takový způsob zásahů správního orgánu neodpovídal soukromoprávním smlouvám. Rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu v dané věci proto bylo vrchnostenským aktem, v jehož rámci účastníci řízení neměli rovné postavení. Podle obsahu správního rozhodnutí mezi účastníky řízení došlo ke sporu o ceně za propojení veřejných telekomunikačních sítí pro období od 1. 1. 2001 do 26. 11. 2001, kdy neexistovala dohoda účastníků o ceně za propojení ukončené v síti žalované společnosti a neexistovalo ani žádné cenové rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu vydané ve smyslu ustanovení § 78 odst. 2 zákona o telekomunikacích.

Při určení sporné ceny za propojení je tedy nutno vycházet ze stejných hledisek, ze kterých by vycházel též Český telekomunikační úřad při vydání cenového rozhodnutí pro sporné období, tj. z hledisek uvedených v ustanovení § 78 odst. 1 telekomunikačního zákona. Takové cenové rozhodnutí je podle rozhodnutí kompetenčního senátu pod čj. Konf 92/2003 - 18 veřejnoprávní regulací v oblasti cen a rozhodnutí o žalobě proti němu náleží soudu ve správním soudnictví. V tomto sporu je nezbytné řešit jako předběžnou otázku, jak by mělo vypadat příslušné cenové rozhodnutí, pokud by bylo pro sporné období Českým telekomunikačním úřadem vydáno.

Odvolací soud má na základě shora uvedeného ve shodě se soudem I. stupně za to, že v tomto případě se jedná o přezkoumání rozhodnutí správního orgánu v oblasti veřejné správy, které ve smyslu cit. ustanovení § 4 odst. 1 soudního řádu správního přezkoumávají soudy ve správním soudnictví.

Za tohoto stavu podal žalobce Telefónica O2 Czech Republic, a. s. dne 15. 5. 2007 žalobu Městskému soudu v Praze. Napadá jí výrok II. označeného rozhodnutí předsedy Českého telekomunikačního úřadu a požaduje jeho zrušení a vrácení věci žalovanému Českému telekomunikačnímu úřadu k dalšímu řízení. Současně navrhl, aby podané žalobě byl přiznán odkladný účinek.

Správní senát Městského soudu v Praze, jemuž byla věc zapsána, poté podal zvláštnímu senátu výše uvedený návrh s tím, že popírá svoji pravomoc k vydání rozhodnutí.

Namítá, že Český telekomunikační úřad nerozhodoval v dané věci tak, že by vstupoval do procesu uzavírání příslušné smlouvy nebo že by stanovil cenové rozhodnutí. Naopak jde o klasickou žalobu na plnění mezi dvěma soukromoprávními subjekty, o níž je dána pravomoc rozhodnout Českým telekomunikačním úřadem podle § 95 bod 1 písm. c) zák. o telekomunikacích. V první fázi řízení zákon stanovil pravomoc rozhodnout takový spor Českým telekomunikačním úřadem, účastník řízení však musí mít možnost se takovému rozhodnutí bránit, a to u příslušného soudu v občanském soudním řízení, který jediný má pravomoc v plné jurisdikci sám věc posoudit a rozhodnout.

V dané věci nejde o vrchnostenské stanovení ceny za propojení či rozhodnutí o uzavření příslušné smlouvy, kde Český telekomunikační úřad vystupuje jako orgán veřejné správy, který příslušným účastníkům ze své pravomoci nařizuje určité uspořádání právních vztahů do budoucna. Právě povaha takového rozhodnutí, které bude upravovat budoucí vztahy, je podle názoru soudu určující skutečnost, že se jedná o převahu veřejnoprávního charakteru, kdy převažuje veřejný zájem na zajištění telekomunikačních služeb do budoucna, jež prozatím nemůže být konkrétně skutkově vymezena, neboť bude řešit až vztahy budoucí.

Naopak, v tomto řízení Český telekomunikační úřad řeší spor, který již vznikl. Ač příslušný úřad není soudem, který je v právním státě zejména oprávněn takové spory řešit, příslušný zákon mu takovou kompetenci vymezuje. To však nic nemění na skutečnosti, že se jedná o jisté quasi soudní rozhodnutí, kterým úřad stanoví konkrétní povinnosti k plnění soukromoprávními subjekty na základě uzavřené smlouvy či jiných právních skutečností. Základem pro takové posouzení jsou však právní vztahy již vzniklé, ať s ingerencí příslušného úřadu či nikoliv, a to vztahy výhradně soukromoprávní, které sice mají určitá veřejnoprávní omezení, stále se však jedná o vztah mezi dvěma subjekty soukromého práva, do něhož stát nemá oprávnění bez dalšího vstupovat (např. naříditi jednomu ze subjektů, že svá práva z takto vzniklého vztahu má řešit určitým způsobem). Až bezesporu Český telekomunikační úřad může vstupovat do procesu uzavírání příslušných smluv ve smyslu vrchnostenského oprávnění a určitá práva a povinnosti účastníkům takové smlouvy naříditi, v případě rozhodování konkrétního sporu do smlouvy již uzavřené (či jiných právních skutečností) však již vrchnostensky ve smyslu určení práv a povinností účastníků vstupovat nemůže, a naopak musí hodnotit skutečnosti právně významné vzniklé v minulosti. Vystupuje zde tak jako určitý rozhodce v běžném soukromoprávním sporu, aniž by měl pravomoc právně významné skutečnosti, na jejichž základě rozhoduje, sám jakkoliv měnit, neboť v takovém případě tyto skutečnosti pouze posuzuje, či účastníkům nařizovat jejich postup při vymáhání svých tvrzených práv, neboť nic takového mu příslušet nemůže. Soukromý subjekt musí mít neomezené právo svá tvrzená práva uplatňovat před příslušným orgánem, aniž by do tohoto jeho práva mohl stát prostřednictvím správních orgánů zasahovat.

V této věci tak, podle názoru městského soudu, nejde o žádný spor se státem (a s příslušným správním orgánem, který zastupuje veřejný zájem), ale o spor mezi dvěma

subjekty soukromého práva. Skutečnost, kdo takový spor je oprávněn rozhodnout, je tak již pro samotné posouzení příslušného vztahu nepodstatná, neboť na posouzení případného sporu nemá žádný vliv. Český telekomunikační úřad tak vystupuje jako rozhodce soukromoprávního sporu, a sám nemůže vrchnostensky do takového rozhodnutí vstoupit tím, že by sám určil práva a povinnosti takových subjektů jinak a změnil by tak vrchnostensky vztahy již vzniklé, neboť taková kompetence mu nepřísluší.

Toto vymezení je pak příznačné pro celkovou koncepci správního a občanskoprávního soudnictví. Zatímco správní soudy přezkoumávají zákonnost napadeného správního rozhodnutí v mezích tzv. žalobních bodů, přičemž samy nemohou do rozhodovacího procesu veřejné správy vstupovat (správní soud nemůže svým výrokem autoritativně sám upravit práva a povinnosti mezi státem a žalobcem, správní rozhodnutí může pouze zrušit a věc vrátit veřejné správě k dalšímu řízení), občanskoprávní soud sám přímo rozhodne o právech a povinnostech účastníků řízení, jeho zákonná pravomoc je tak širší.

Podle názoru navrhovatele je jeho právní názor podporován příslušnou judikaturou zvláštního senátu, např. v oblasti úhrady za dlužné telekomunikační služby. I v tomto případě Český telekomunikační úřad posuzuje vztahy již vzniklé, mj. i na základě poskytování telekomunikační služby (srov. např. skutečnost, že poskytovatel veřejné telekomunikační služby byl povinen účastníku za stanovených podmínek poskytnout telekomunikační službu za cenu sjednanou podle zvláštního předpisu, který byl stanoven veřejnoprávním rozhodnutím, při sporu o úhradě za telekomunikační službu však se již jedná pouze o posouzení konkrétní skutečnosti (byť např. v případě ceny stanovení veřejnoprávním aktem), a tedy rozhodování sporu mezi subjekty soukromého práva.

Tutéž argumentaci podporuje i judikatura v oblasti ochranných známek. V případě, kdy příslušný správní orgán vrchnostensky rozhoduje o zápisu ochranné známky do rejstříku, poskytují ochranu soudy ve správním soudnictví, neboť se jedná o oblast veřejného práva. V případě sporu vyplývajícího z průmyslového vlastnictví však již rozhodují soudy v občanském soudním řízení, neboť se jedná o spor dvou soukromoprávních subjektů, byť se opírající o příslušné správní rozhodnutí o zápisu ochranné známky do rejstříku.

Podle názoru navrhovatele skutečnost, že zákon nazýval příslušný úkon subjektu podnětem, nikoliv návrhem, není pro posouzení věci významná, stejně jako skutečnost, zda Český telekomunikační úřad byl nebo nebyl vázán úkonem účastníka řízení. Podstata sporu je v tom, že se určitý subjekt domáhá svého práva, a to vůči druhému soukromoprávnímu subjektu, přičemž stát sám o sobě právní vztahy mezi těmito subjekty při posouzení sporu již autoritativně měnit nemůže, ale pouze je posuzuje a z nich vychází.

Ze všech těchto skutečností má navrhovatel za to, že pro projednání věci ve správním soudnictví nejsou splněny zákonné podmínky, neboť zde chybí vrchnostenská povaha příslušného správního orgánu nařídít určitá práva a povinnosti, ale jedná se o autoritativní rozhodnutí sporu mezi soukromoprávními subjekty, a spor by měl být věcně rozhodnut v občanském soudním řízení.

Navrhovatel je toho právního názoru, že autoritativní rozhodnutí orgánu státu (ať správního orgánu či soudu) v určitém sporu je vždy veřejnoprávní povahy ohledně jeho účinků v právní sféře. Tato skutečnost však není pro posouzení povahy sporu z hlediska vymezení hranice mezi občanskoprávním a správním soudnictvím určující, neboť zákon výslovně vyžaduje, aby se jednalo o věci či spor, v nichž má rozhodovat soud v občanskoprávním řízení.

Samotná povaha rozhodnutí, které je vždy veřejnoprávního charakteru (at' se jedná o rozhodnutí správní či rozsudek), tak sama o sobě vliv na toto posouzení nemá.

Usnesením ze dne 31. května 2007, čj. 7 Ca 140/2007 - 73, přiznal Městský soud v Praze současně žalobě odkladný účinek a řízení přerušil do doby rozhodnutí zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb.

Dalším usnesením ze dne 25. června 2007, čj. 7 Ca 140/2007 - 138 Městský soud v Praze zamítl návrh zúčastněné osoby T-Mobile Czech Republic a. s. na zrušení předchozího usnesení o přiznání odkladného účinku.

Při řešení vzniklého sporu o věcnou příslušnost mezi správním senátem a civilním senátem Městského soudu v Praze a Obvodním soudem pro Prahu 3 se zvláštní senát řídil následující úvahou:

Podstata kompetenčního sporu zde spočívá v posouzení, zda k rozhodnutí o žalobě proti rozhodnutí předsedy Českého telekomunikačního úřadu ve věci stanovení povinnosti zaplatit ceny za propojení veřejných telekomunikačních sítí, je dána pravomoc soudu rozhodujícího ve správním soudnictví či soudu, rozhodujícího v občanském soudním řízení.

Zvláštní senát se v řešení dané otázky ztotožňuje s názorem Obvodního soudu pro Prahu 3 a civilního senátu Městského soudu v Praze a pro stručnost odkazuje na výstižné odůvodnění obsažené v jejich výše uvedených usneseních. Soudy obou stupňů převzaly argumentaci Nejvyššího správního soudu, obsaženou v rozsudku ze dne 8. března 2006, čj. 3 As 48/2004 - 82, týkající se smlouvy o propojení telekomunikačních sítí, jejichž principy se plně uplatní i v řízení o stanovení povinnosti zaplacení ceny za propojení těchto sítí, neboť jde o důsledek uzavřených smluv o propojení veřejných telekomunikačních sítí, kde smluvní volnost účastníků je výrazně omezená, přičemž při určení mezi účastníky sporné ceny za propojení za stavu, kdy taková dohoda o ceně za propojení neexistovala, nutno vycházet z týchž hledisek, z nichž by vycházel Český telekomunikační úřad při vydání cenového rozhodnutí pro vymezené období, tj. hledisek uvedených v § 78 odst. 1 zák. o telekomunikacích. Zvláštní senát již v usnesení sp. zn. Konf 92/2003 přitom vyslovil, že takové cenové rozhodnutí je veřejnoprávní regulací v oblasti cen a rozhodnutí o žalobě proti němu přísluší soudu ve správním soudnictví.

Zvláštní senát proto z vyložených důvodů rozhodl, že příslušný vydat rozhodnutí ve věci žaloby proti rozhodnutí předsedy Českého telekomunikačního úřadu o zaplacení cen za propojení veřejných telekomunikačních sítí je soud ve správním soudnictví.

V řízení byl podán návrh na vyslovení nicotnosti usnesení Městského soudu v Praze o odkladném účinku podané žaloby. Třebaže by tuto otázku posoudil zvláštní senát z úřední povinnosti, byl-li takový návrh podán, je o něm třeba rozhodnout.

Podle ust. § 5 odst. 2 zák. č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, jestliže ten, kdo je stranou v kompetenčním sporu, vydal rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení a podle rozhodnutí zvláštního senátu není vydání takového rozhodnutí v jeho pravomoci, zvláštní senát současně vysloví nicotnost takového rozhodnutí. V dané věci se však o takový případ nejedná, neboť z rozhodnutí zvláštního senátu plyne, že správní senát Městského soudu má k vlastnímu řízení pravomoc; měl tedy i pravomoc vydat usnesení o odkladném účinku žaloby. Návrh na vyslovení nicotnosti označeného usnesení byl proto zamítnut.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zák. č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Dále bude tedy správní senát Městského soudu v Praze pokračovat v řízení o podané žalobě.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. listopadu 2008

JUDr. Karel Podolka
předseda zvláštního senátu

Konf 21/2007 - 126

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený dle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, rozhodl předsedou JUDr. Karlem Podolkou o návrhu senátu **7 Ca Městského soudu v Praze** na rozhodnutí sporu o pravomoc mezi ním a **Obvodním soudem pro Prahu 3** a **senátem 24 Co Městského soudu v Praze**, za účasti žalobkyně **Telefónica O2 Czech Republic, a. s.**, se sídlem v Praze 3, Olšanská 55/5, IČ: 60193336, zastoupené JUDr. Karlem Muzikářem, advokátem se sídlem v Praze 1, Křižovnické nám. 1/193, a žalovaného **Českého telekomunikačního úřadu**, se sídlem v Praze 9, Sokolovská 219, za další účasti **T-Mobile Czech Republic a. s.**, se sídlem v Praze 4, Tomíčková 2144/1, o zaplacení cen za propojení, ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 7 Ca 140/2007,

t a k t o :

Usnesení zvláštního senátu ze dne 5. listopadu 2008, čj. Konf 21/2007 – 107, **s e** v odůvodnění na straně 114, v šestém odstavci, **o p r a v u j e** tak, že ve třetím řádku zdola se § 78 odst. 1 nahrazuje správným § 78 odst. 2, a v posledním řádku se slovo „příslušný“ nahrazuje správným „přísluší“.

O d ů v o d n ě n í :

Při písemném vyhotovení ve výroku uvedeného usnesení byl v odůvodnění chybně uveden § 78 odst. 1 zák. o telekomunikacích, namísto správného § 78 odst. 2, a chybně uvedeno slovo příslušný namísto správného „přísluší“. Předseda senátu proto tuto zjevnou nesprávnost opravil tímto usnesením (§ 4 zákona č. 131/2002 Sb., § 54 odst. 4, § 55 odst. 5 s. ř. s.)

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. prosince 2008

JUDr. Karel Podolka
předseda zvláštního senátu